tuin in. Het was een mooie, groote tuin, die nu in zijn herfstschoonheid met de glanzende zonnestralen, luchtig huppelend over de goud-getinte bladeren, dubbel mooi was.

Maar 't meisje zag dat schoone niet. Zij zag ook niet het glinsteren van de wiegelende herfstdraden en de rijke kleurvervloeiingen, niets daarvan. Langzaam liep ze den tuin door en ging eindelijk op een bank zitten. En al haar gedachten trokken zich samen om het ééne, dat zij sinds gisteren wist: dat hij, na lange afwezigheid, terug was gekeerd, zich in haar nabijheid, in haar omgeving bevond, dat zij hem elk oogenblik zou kunnen ontmoeten . . . . .

En het meisje vroeg zich met angst af, hoe zij het zou kunnen verdragen, wanneer hij weer, als vroeger, zijn geregelde bezoeken bracht. Na haar verloving was hij niet meer bij hen geweest, en hoè zou zij zich kunnen bedwingen, wanneer zij hem weerzag! „Misschien," trachtte zij zichzelf te troosten, ... „misschien komt hij niet, misschien zal ik hem niet zien . . . ." Maar zij *wist*, dat 't anders zou zijn.

En terzelfder tijd hoorde zij voetstappen naderen.

Het meisje wendde het hoofd om — en zag. En de man, die met vlugge schreden naderkwam, doorschouwde haar weerlooze oogen. En in dit ééne oogenblik *zagen* twee menschen, die tot nu toe blind geweest waren.

Hij stond voor haar. Het meisje was opgestaan en de man nam haar beide handen in de zijne.

„Kind," zei hij, met een stem, die van ontroering trilde, „kind. . . ."

Het meisje wilde iets zeggen, maar ze zweeg.

Even bleef het stil; toen vroeg hij zacht: „Is het werkelijk waar? O, lieveling, liefste!"

Het meisje maakte haar handen los en terwijl een diepe blos zich over haar gezicht verspreidde, zei ze: „Ik ben verloofd . . . ."

„Je wás verloofd." zei de man, nu met een triomfklank in zijn stem en hij trachtte den ring van haar vinger te schuiven. — „Het kan niet," zei het meisje, „ik . . . ."

„Luister nu eerst," zei de man, terwijl hij haar zacht op de bank neerdrukte. „Luister!"

En nu vertelde hij haar, hoe hij haar had liefgehad al die jaren, maar het niet durfde uitspreken. „Je was nog maar achttien, en ik dacht: zoo jong zal ze zich niet willen verbinden aan iemand, die zooveel ouder is. Het kostte mij ontzettend veel, zoolang te wachten, maar alleen de vrees, dat je nog je jeugd te lief zoudt hebben, deed me zwijgen. Tot ik het bericht kreeg van je verloving.

Ik durfde niet meer hier komen, want ik wist, dat m'n liefde meester zou zijn boven alle verstandelijke overwegingen. Ik heb met m'n liefde geworsteld al dien tijd, maar nu kon ik het niet langer. Ik kwam terug, en evenals vroeger liet men me hier als een oud, vertrouwd vriend binnen.

Ik wilde, ik moest komen, om in je oogen je geluk te lezen, om de zekerheid te hebben, dat van ons beiden althans één gelukkig zou zijn — en nu hebben je oogen je verraden. Maar het is nog niet te laat, liefste . . . ."

„Het is te laat," zei ze met toonlooze stem. „Ik heb mijn verloofde m'n woord gegeven en dat is mij even heilig als mijn trouwbelofte het zou zijn. Want ook vóór ik verloofd was, hield ik van jou." — „Dat kún je niet meenen," zei de man smartelijk.

„Het wil dìt zeggen," zei het meisje, „dat ik mezelf een oogenblik vergeten heb, en je daardoor iets ontsluierd is, wat mijn leven lang bedekt had moeten zijn. Maar het is te laat. Ik heb mijn woord verpand en kan 't niet terugnemen. Ga nu, en . . . , maak het mij niet al te moeilijk."

„Het kan niet, het mag niet. O, mijn meisje, mijn eigen lief meisje, zeg, dat het niet waar is, dat je het niet meent!"

„Ga weg," zei ze, en haar stem trof hem tot diep in zijn ziel, „voor ik zou vergeten wat ik niet mag."

Haar smeekende blik ontwapende hem. Zacht legde hij de hand op haar hoofd.

„Mijn meisje," zei hij nog eenmaal. Toen, plotseling, als rukte hij zich los, keerde hij zich om en ging, zonder om te zien.

Het meisje staarde hem onbeweeglijk na, maar toen zijn voetstappen weggestorven waren, drong de bittere waarheid tot haar door: hij ging van haar weg en zou nooit terugkeeren, hij, haar liefde, haar leven. Was dit waarlijk haar hoogste roeping: haar geluk te offeren aan wat zij haar plicht meende te zijn?

En opeens, in onstuimig verlangen, strekte zij de armen uit: „Kom terug, kom terug, mijn eenige lieveling; ik kan niet zonder je, ik wil je niet missen, blijf bij me, ik heb je zoo noodig."

Haar oogen staarden zonder te zien, en haar bevende lippen fluisterden: „Bloemen, in den knop gebroken . . . . O liefste, liefste . . . ."

VOOR ONZE MILITAIREN.

De feestelijke inwijding van het Friesch militair Tehuis in de fortengroep Abcoude, dat door de officieren van deze groep is opgericht. De opening werd o.a. bijgewoond door Gen. Ophorst, Baronesse Tuyll van Serooskerken, Dr. de Hartog en vele andere autoriteiten. (*V.F.B.*).

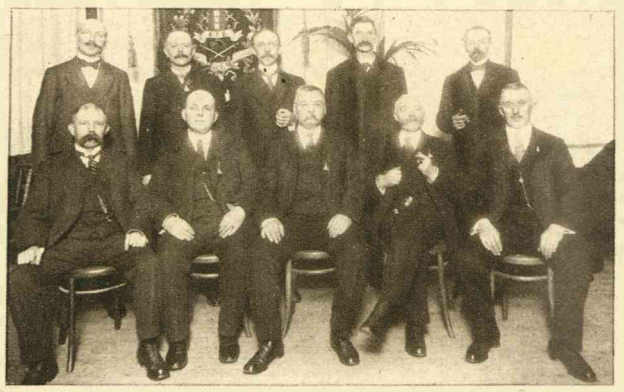

W. A. T. K. N. M. HARTMANN. †

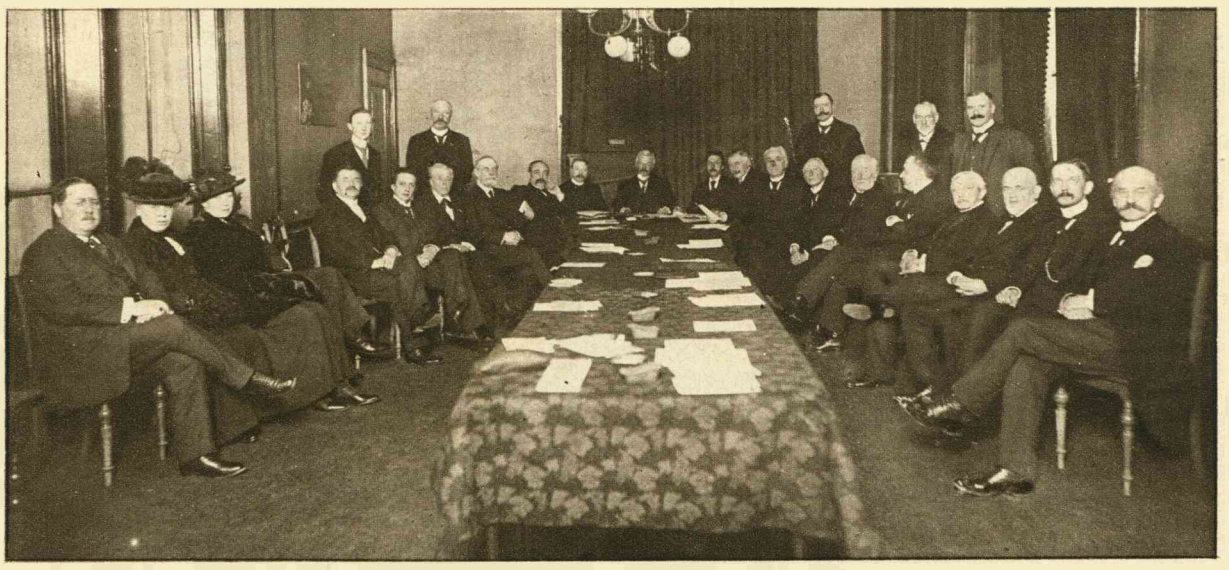
J. J. HOITSMA. †

Te 's-Gravenhage is op 15 dezer overleden de heer W. A. T. K. N. M. HARTMANN, hoofdcommies van het departement van Koloniën, ridder in de orde van Oranje-Nassau. — De heer J. J. HOITSMA, commissaris van politie te Gorkum, is aldaar op 46-jarigen leeftijd overleden.

EEN HOOGST ZELDZAAM FEIT.

Een hoogst zeldzaam voorkomend geval deed zich verleden week voor in de Amsterdamsche politie-wereld. Op één dag vierden n.l. 10 agenten van politie hun 25-jarig ambtsjubileum, wat zeker wel een unicum kan worden genoemd! Hierboven de jubilarissen poseerend voor onzen fotograaf. (*V.F.B.*)

DE GUSTAAF-ADOLFVEREENIGING.

De jaarvergadering van de Gustaaf-Adolfvereeniging, op 17 November te Utrecht gehouden. (*V.F.B.*)

Belangrijke Mededeelingen.

De „Panorama"-roman „Een kwajongen in Amerika" is compleet. Om onze abonné's in de gelegenheid te stellen, dit mooie werk te doen inbinden, hebben wij een linnen stempelband doen vervaardigen, die hun voor den zeer lagen prijs van 25 cents wordt aangeboden. De band is wat uitvoering betreft gelijk aan dien van „Juliana Rockox" en „De Tunnel", welke boeken reeds als premie bij „Panorama" werden gegeven. Wij raden onzen abonné's aan de vellen vooral niet oningebonden te laten liggen, daar de gebonden deeltjes later een mooie serie zullen vormen, die onder den titel „Panorama-bibliotheek" een sieraad voor de boekenkast zal zijn. — Voorts vestigen wij nog de aandacht van onze abonné's op de circulaire die zij in 't volgende nummer zullen vinden, en die zij vooral niet verzuimen moeten te lezen, daar er een belangrijke mededeeling in zal worden gedaan over de „St.-Nicolaas-Panorama-premie" die wij onzen lezers zullen aanbieden.

HANDELSCURSUS VOOR DEN MIDDENSTAND.

Verleden week had in het gebouw der H.B.S. voor meisjes op Bleyenburg te 's-Gravenhage de opening plaats van de lessen aan den Handelscursus voor den Middenstand. Hierboven een groep der commissie, den directeur, eenige leeraren, leeraressen, benevens de genoodigden, o. w. de Wethouder van onderwijs, die de officieele inwijding der lessen bijwoonden. (*foto v. Tol.*)

DE NATIONALE KINDERVRIEND.

De vereeniging „De Nationale Kindervriend," die in 1900 opgericht werd ter blijvende herinnering aan het huwelijk van H. M. de Koningin en Z. K. H. Prins Hendrik, gaf Woensdagavond l.l. haar jaarlijksch groot kinderfeest in „Concordia" te 's-Gravenhage. Onze foto geeft een groep van het bestuur, staand, temidden van de feestvierenden. (*foto v. Tol*).

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.